

iværksættende Kraft i den Forgrening af dristige Spekulanter, der i Løbet af den sidste halve Snes Aar havde nedrevet København og opbygget den igen og derved omskabt den fra en Provinsby til en Storstad i evropæisk Stil. Han havde paa Grund af sin Virksomhed mange Fjender; men selv disse maatte tilstaa, at han var en glimrende Forretningsmand med et lynsnart Hoved, der i klar Tankegang og juridisk og kommerciel Viden søgte sin Lige. Til Gengæld indrømmede hans Venner i Almindelighed uden Forsøg paa Modsigelse, at han var tom som en ormædt Nød paa det Sted, hvor Samvittigheden skulde haft Plads, og at han med koldt Blod prisgav ethvert højere Hensyn for sine personlige Formaal.

Hver Gang det danske Borgerskab i disse Aar, opskræmt af en eller anden stor Fallit, et mislykket Aktieforetagende eller en uheldig Spekulants Selvmord, rejste sig til en truende Protest mod den ny Tidsaand, samlede Harmen sig altid om Max Bernhardt. Han var for Almenheden bleven Indbegrebet af den evropæiske Fordærvelse, saaledes som denne efter den gængse Mening i den sidste Menneskealder var bleven præget af jødisk Egenkærlighed.

Det laa nu langt fra ham at umage sig med at søge Folks Opfattelse af ham ændret. Han havde tværtimod en egen, dyb Nydelse af den rædselsblandede Nysgerrighed, hvormed især unge